

et Tidspunkt. Da man i det andet høje Ting tog den Beslutning at gennemføre Lovforslaget uden Omtale, var man sikkert klar over, at en Diskussion kunde fremtvinge forskellige Synspunkter; det var for at undgaa dette, at man lod Lovforslaget passere uden Omtale. Af Hensyn til den Nød, hvori de gamle befinder sig, vil jeg, som sagt, henstille til det ærede 3die Medlem for 5te Kreds at frafalde at stille Ændringsforslag, tilmed da jeg ikke kan læse § 4 paa samme Maade som det ærede Medlem. Jeg tror ikke, at den Fare, det ærede Medlem ser i § 4, i Virkeligheden er til Stede.

Minister Berntsen: Ogsaa jeg vil fraaade det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) at stille det af ham bebudede Ændringsforslag, thi det vil jo føre til en Udsættelse af Lovforslagets Vedtagelse. Saa vidt jeg ved, bliver der ikke Møde i Folketinget hverken i Morgen eller paa Mandag, og der ligger jo en Søndag mellem de to Dage, saa hvis Lovforslaget skal tilbage til Folketinget, vil det ikke kunne komme til Behandling dér før paa Tirsdag i næste Uge, og naar det skal underkastes Behandling, vil der let gaa en Uge. Og jeg mener ikke, det er nødvendigt at udsætte Sagens Behandling, for at det ærede Medlem kan faa Lejlighed til at stille et Ændringsforslag, som jeg efter Udtalelser, der er faldet fra anden Side, forudsætter ikke vil blive vedtaget. Jeg henstiller derfor til det ærede Medlem for Sagens Skyld at frafalde Planen om at stille Ændringsforslag, men i øvrigt har selvfølgelig ethvert Medlem Ret til at stille Forslag om denne eller hin Ændring.

Jeg forstaa min ærede Landsmand, det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Veistrup), saaledes, at han er en Ven af faste Takster. Det har han, saa vidt mig bekendt, altid været, det har jeg ikke. Da jeg var med til at vedtage Alderdomsunderstøttelsesloven af 1891, mente jeg, det var en særlig værdifuld Egenskab ved den, at de kommunale Raad fik frit Skøn. Naar jeg nu har indtaget et andet Standpunkt, er det af den simple Grund, at jeg har set den kolossale Forskel paa Anvendelsen af denne Lov i By og paa Land og i de forskellige Kommuner, saaledes at de der er værdige til Alderdomsunderstøttelse, i enkelte Kommuner har faaet en langt mindre Understøttelse end den, der erholdes i andre Kommuner. Jeg har derfor, skønt med Beklagelse, tiltraadt det Standpunkt, at der gives en fast Regel for, hvad hver Aldersrente-

nyder har Ret til at kræve. Naar det ærede Medlem bebuder, at han i Fremtiden vil arbejde for en fast Minimaltakst, en Takst for, hvad der mindst kan tildeles de enkelte, der er berettigede til Aldersrente, og saa for Resten lade staa til, hvorledes Kommunerne vil stille sig i alle andre Tilfælde, er vi inde paa en Glidebane, der er meget værre end den, vi var kommet ind paa under den gamle Lov paa Grund af det forskellige Syn, man i Kommunerne har lagt til Grund for Bevillingerne.

Naar der ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) gentagende har henvist til et Lovforslag, der foreligger i Folketinget fra hans politiske Meningsfæller, skal jeg ikke spille Tiden med at omtale det Lovforslag. Det foreligger ikke her, og hvad dets Skæbne vil blive i det andet Ting, skal jeg ikke udtale mig om. Det, der foreligger her, er et Lovforslag, som det ærede Medlems Meningsfæller i det andet Ting alle har tiltraadt, og som det ærede Medlem vil tiltræde. Jeg synes derfor, vi skal holde os til den Sag, der foreligger, og fremme den, saa kan vi ved given Lejlighed tales ved om, hvad der senere kan komme til at foreligge.

Olga Knudsen: Til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (C. F. Sørensen) vil jeg kun sige, at Bestemmelsen af Brændselshjælpens Størrelse er, som jeg sagde, ikke grebet ud af Luften. Hvis det ærede Medlem vil læse Bemærkningerne til det i Folketinget forelagte Lovforslag, vil han se, at jeg har Ret i, at de Beløb, der er ansat, grunder sig paa Oplysninger, man har faaet fra Kommunalbestyrelserne om den Brændselshjælp, der er ydet til alderdomsunderstøttede i Vinteren 1922—23.

Til den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Veistrup) vil jeg sige, at eftersom disse Satsler grunder sig paa en Undersøgelse, kan man ikke tænke sig andet end, at Fastsættelsen af en Fjerdedel Refusion, dog ikke over 500 000 Kr., ogsaa grunder sig paa en Undersøgelse. Det er jo Udvalget i Folketinget, der har stillet dette Forslag, og man kan ikke tænke sig, at Udvalget har været enig om at stille det uden at have positive Grunde for at tro, at det vilde holde.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (J. Chr. Møller) vil jeg endelig spørge: Er det ikke en utidig Frygt for § 4? Nu sætter jeg det Tilfælde, at der var en Kommune, som slet ikke vilde bruge Loven — det kan de jo efter